

--- KÓSZÁLÁSAINK --- KÓSZÁLÁSAINK --- KÓSZÁLÁSAINK ---

GRÁBÓC

GYŰJTSD A PIROSAT, MELLŐZD A FEKETÉT!

A **harmadszorra** megrendezett Baka István Alkotótábor **harmadik** napján, **három** km-es gyalogtúrával jutottunk el a festői szépségű grábóci Szerb Ortodox Kolostorba.

A perzselő napsütésben igencsak elfáradtunk, mire megérkeztünk. Ám érdemes volt megtenni ezt a kis kirándulást, mivel magával ragadott minket e hely.

Belépve a kolostorba, gyönyörű látvány tárult elénk, melynek lebilincselő történetét Krisztina nővér ismertette meg velünk. Többször lerombolták a templomot, ezért az évszázadok során sokszor lett újjáépítve, más szóval rekonstruálva. Ma már nem az eredeti helyén található, hanem néhány méterrel arrébb. Ha felnézünk a mennyezetre, egy függő láncot láthatunk. Minden kolostorban van egy csillár, ebben azonban különös módon nincs. Ennek oka, hogy az építések során a csillár a földön hevert, és minden munkás elrakott magának egy-egy kristályt róla, szuvenírként. Belső falát szentképek díszítik. A szentélyt a hajótól elválasztó képfalat ikonosztáznak nevezik. Fából készült, és ezüsttel van bevonva.

Krisztina nővér kellemes meglepetést okozott nekünk jó humorérzékével. Vidám és vicces történetekkel is szórakoztatott bennünket. Ezek közül idézünk néhányat:

„Nem volt mit ennünk, ezért Istenhez fordultunk segítségért, aki meghallgatta imánkat, és másnap almát küldött nekünk. Mikor már a harmadik napon is almákkal ajándékozott meg minket a Mindenható, már úgy fohászkodtunk, hogy »ne küldj, Istenem, többet!«”

Ebből azt tanulhattuk meg, hogyha bármi gondunk van, forduljunk Istenhez, és Ő majd segít. A szerzeteseknek böjtölniük is kell, ami elsőre nem tűnik túl kellemesnek, de a nővér ezt megcáfolta:

„Teli hassal amúgy sem lehet imádkozni, én legalábbis ilyenkor csak ásítózom és vakarózom.”

Krisztina nővér végezetül arról beszélt, hogyha a mennyországba szeretnénk jutni, minden nap kell valami apró jó cselekedetet tennünk. Ezekért piros pontok járnak, ugyanúgy, mint a rossz cselekedetekért fekete pontok. A pontokat zsákokba gyűjtjük, és rajtunk áll, hogy melyikben lesz több.

Grábóci látogatásunk után az egész tábor ebben a hitben élt. Azóta is minden táborlakó arra törekszik, hogy minél több piros pontot gyűjtsön, minél több jót cselekedjen.

Mivel a táborban a költészet terén is bontogathattuk szárnyainkat, gondoltuk, írunk erről a látogatásról is egy verset, limerick formájában:

*Volt egy nővér, neve Krisztina,
Azt mondta, mindig segít egy ima.
Hogyha akarsz, jó lehetsz,
Mennyországba így mehetsz.
Gyűjtsd a pirosat, úgy biza'!*

2012. augusztus 13.

Hús Luca és Elblinger Éva

*****